Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 11 (263) ⋆ Miercuri 10 Feb. 1954 ⋆ 4 pag., 15 bani

La Casa pionierilor din Oradea

Casele de pionieri sunt locașuri iubite de pionierii patriei noastre. Activitatea multilaterală și atrăgătoare din numeroasele cercuri aflate aici, îi face pe micii artiști, constructori, mecanici sau horticultori să-și petreacă cu plăcere și folos timpul liber.

Fotografiile pe care le publicăm ne vorbesc despre două cercuri dela Casa de pionieri din Oradea.

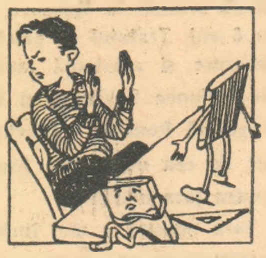
⋆ ⋆

In fotografia de jos: Aspect din timpul activității cercului de mecanică.

In fotografia de sus: Pionierii Bereș Attila, Bere Ecaterina, Moș Paulina și Gheorghe Mircea, membri ai cercului de mandoline, cântând la instrumentele mult îndrăgite de ei.

Materii „GRELE" și materii „UȘOARE"

E liniște. In cameră nu se aude decât tic-tacul monoton al ceasornicului. Rezemat de măsuța lui, Anton stă nehotărît. Privește, încruntând sprâncenile, la cele două teancuri de caiete și cărți. Cu care să înceapă? cu cele „ușoare" sau cu cele „grele"?

— Mai bine cu cele „grele", hotărî el. Scoase din ghiozdan cartea și caietul de Geometrie și citi o dată lecția. I se păru însă grozav de încurcată și grea! Unghiuri, triunghiuri, construcții grafice...

— Ba mai bine citesc la celelalte obiecte, că tot nu înțeleg nimic la Geometrie! Mâine, înainte de ore, îl rog pe Nicolae Rădulescu sau pe Sima Gheorghe să mă ajute, deși... parcă-i văd că-mi spun din nou că Geometria nu-i cine știe ce lucru greu. Cum nu pricep ei că eu nu pot să învăț la Geometrie? E o materie prea grea. Trebue să ai talent ca s'o poți învăța.

Anton puse în ghiozdan caietul, manualul și, cu un suspin adânc, deschise manualul de Fizică. Citi lecția. Apoi, căutând să se convingă că oricât s'ar „chinui" tot nu poate să înțeleagă, închise și cartea de Fizică. Cu un zâmbet fericit observă că pentru a doua zi nu mai are de învățat la nici o materie „grea". E rândul celor „ușoare".

— Geografie? Ei, la Geografie nici nu trebuie să învăț. In ora când s'a predat lecția despre R. P. Polonă am fost foarte atent în clasă. Am răspuns destul de bine la întrebările, puse la sfârșitul orei, de către tovarășa profesoară. Ce mai încolo, încoace; am învățat lecția din clasă. Și fără să mai stea pe gânduri Anton așează și manualul de Geografie în ghiozdan.

...Și astfel Anton Crantov din clasa a VI-a B dela Școala de 7 ani din Urziceni, regiunea Ploești, își termină de pregătit lecțiile pentru a doua zi.

Incă dela începutul anului școlar Anton a împărțit obiectele în materii grele și materii ușoare. Din cele grele fac parte: Geometria, Algebra, Fizica și Gramatica. Din cele ușoare: Literatura română, Istoria, Geografia și Botanica. La cele grele nu învață fiindcă-s „grele" și el nu le pricepe. La cele ușoare nu învață, deoarece sunt atât de „ușoare" încât știe totul fără să mai învețe. Peste toate trece în fugă și astfel nu-și îmbogățește deloc cunoștințele. Iar în catalog, în dreptul fiecărei materii, fie ea grea, fie ușoară, ai să găsești un singur fel de note: note mici.

Georgeta PETROVICI
prof. la Școala de 7 ani din Urziceni, reg. Ploești

Mai tari decât viscolul

Voi, copii, în aceste zile ați stat pe la casele voastre, școlile și-au întrerupt activitatea. In aceste zile, poporul nostru a dus o luptă puțin obișnuită: cu viscolul. V'ați minunat și voi, desigur, atunci când ieșind din casă, ați văzut troienele uriașe ridicate de viscol.

Nu-i ușoară lupta cu asemenea troiene, viscolul e puternic, nu glumă. Dar s'a văzut cine-i mai tare...

IN VISCOL...

Viscolea, viscolea fără încetare. Vântul năprasnic învolbura zăpada troienind casele, ridicând pe străzi, pe șosele, pe drumurile de fier munți de nămeți. Cumplit viscol! Bătrânii spun că nu s'a mai văzut așa viscol dela începutul veacului. Dar s'o mai fi văzut vreodată ca oamenii să-l înfrunte cu atâta bărbăție?

...Acceleratul 32 s'a oprit gâfâind în stația Dârza. De-aici nu mai putea înainta. Troiene de zăpadă mai înalte de-un stat de om acopereau linia. Inzăpezire!

Șeful stației împreună cu ceferiștii care se aflau acolo au pornit de îndată la lucru. Călătorii au fost invitați în sălile de așteptare și în birourile călduroase, ale gării. Viforul se întețea. Iată însă că în gară a venit prin viscol un detașament de schiori. Aveau ranițele încărcate cu alimente. Călătorii au primit pâine proaspătă, brânză, marmeladă, halva. Copiii au mai primit zahăr, bomboane și biscuiți.

...Pe viscolul acela cumplit liniorul Mihai Ion era la datorie: veghea ca liniile de telegraf și telefon să nu se întrerupă. La vreo 6 km. de satul Chilibia, în plin Bărăgan, vântul a rupt sârmele. Mihai Ion a sosit la vreme. S'a urcat pe stâlpi. Viscolul îl biciuia, mai să-l arunce jos. Era greu, dar curajosul linior n'a coborît până când linia n'a fost restabilită. Liniorul Mihai Ion este comunist.

...In fabrici munca a continuat. La fabrica de pâine „Constantin David" din București se lucra de zor. Toți muncitorii erau prezenți. Toți înfruntaseră viscolul pentru ca oamenilor muncii să nu le lipsească pâinea. Dar Capitala e mare și are atâtea centre de distribuire a pâinii, iar pe străzi nici o mașină nu putea răzbate.

Iată însă că sportivii colectivelor Progresul, Dinamo, Știința au pornit pe schiuri luptându-se cu viscolul, spre toate colțurile Bucureștiului. Ei purtau în ranițe o încărcătură prețioasă — pâinea.

...Cu câtă grijă au veghiat colectiviștii și țăranii muncitori ca să ferească de pagube avutul obștesc. Două zile și două nopți a stat Iordan Simion dela G.A.C. „Filimon Sârbu" din Călărașii Vechi să apere oile de viscolul care arunca trâmbe de zăpadă în adăposturi și de lupii care dădeau târcoale...

Multe s'ar mai putea povesti și despre ceferiștii din gara București-Mărfuri care au lucrat 40 de ore în șir pentru deszăpezirea liniilor și despre cei care pe viscol au cărat cu spinarea baloturi de fân la vitele din câteva vagoane prinse în această gară, despre ștafeta factorilor poștali din Suceava care au străbătut, tot pe viscol, mari distanțe pentru a împărți corespondența și ziarele, despre atâția muncitori liniori care, ca și comunistul Mihai Ion, au făcut adevărate minuni de curaj și eroism înfruntând tăria vântului, nămeții și asprimea gerului și despre multe alte fapte asemănătoare, izvorîte dintr'un simțământ puternic de adevărat patriotism.

O DATORIE PATRIOTICA

După două zile de ninsoare și viscol aprig, vremea s'a liniștit. Peste tot au rămas încremeniți adevărați munți de zăpadă. In acest timp, spre toate colțurile țării pornea pe calea undelor Chemarea Guvernului nostru către toți cetățenii de a porni neîntârziat la înlăturarea greutăților pricinuite de viscol. Aceasta era datoria patriotică a fiecărui cetățean.

A început bătălia. Pe străzile orașelor, de-a-lungul șoselelor și căilor ferate, în gări, pe ulițele satelor au ieșit la luptă cu zăpada, bărbați și femei, tineri și vârstnici, în frunte cu comuniștii.

Orașele și satele țării păreau adevărate furnicare. Tractoare puternice și tancuri deschideau drumul. In urma lor lopătarii ridicau zăpada pe margini. Numai într'o singură zi, în raionul 1 Mai din București au lucrat la deszăpezirea străzilor 406 brigăzi cuprinzând aproape 16.000 cetățeni — muncitori, tehnicieni, funcționari, sportivi și militari.

Comitetul Central U.T.M. a lansat un Apel către toți utemiștii și tinerii ca să fie în primele rânduri în acțiunile de înlăturare a urmărilor viscolului. Numai în regiunea Ploești, răspunzând Apelului C.C. al U.T.M., au luat parte la deszăpezirea drumurilor și căilor ferate 15.000 de tineri.

300 de utemiști și tineri mineri au desfundat pe lungime de zeci de kilometri linia ferată îngustă, pe care se transportă combustibilul necesar la termocentrala Gh. Gheorghiu-Dej. Sondele, uzinele și așezările omenești din regiunea Ploești au primit astfel fără încetare energie electrică.

Bătălia a fost câștigată. Din viscolul cel puternic n'au mai rămas decât mormanele de zăpadă așezate pe marginea drumurilor și căilor ferate. Orașele și satele și-au căpătat înfățișarea obișnuită. Trenurile se duc și se întorc, ducând cu ele călători și mărfuri. In orașe circulă ca și înainte tramvaiele și mașinile. Magazinele încărcate sunt pline de cumpărători, iar cinematografele și teatrele pline de spectatori. Și în curând toate școlile își vor reîncepe activitatea.

Oameni ai muncii din Capitală croind drum prin nămeți

Tratatul Prieteniei

4 Februarie este o zi importantă pentru poporul nostru. In această zi s'a semnat la Moscova, în urmă cu 6 ani, Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română. Acesta este un act de cea mai mare însemnătate pentru țara noastră.

Țara noastră a mai încheiat tratate și în trecut, pe vremea cârmuirilor burghezo-moșierești. Acelea însă erau tratate înrobitoare, prin care imperialiștii de tot felul, din Europa sau de dincolo de ocean, au căpătat dreptul să secătuiască bogățiile patriei noastre. Ele n'au adus poporului decât sărăcie și mizerie.

Incheiat în scopul întăririi păcii și în scopul adâncirii legăturilor de prietenie și într'ajutorare, între marea Țară Sovietică și țara noastră, Tratatul sovieto-român servește interesele de viață ale poporului nostru muncitor.

Prietenia cu marele popor sovietic a fost întotdeauna scumpă poporului nostru. In vremuri grele noi am primit sprijinul nepreţuit al poporului sovietic. Uniunii Sovietice îi datorăm eliberarea de sub jugul fascist, care a avut ca urmare libertatea și marile drepturi de care ne bucurăm azi.

Prietenia cu Uniunea Sovietică este chezășia și scut al independenței și suveranității patriei noastre.

Prietenia cu Uniunea Sovietică este un izvor nesecat din care oamenii muncii din țara noastră iau noi și noi forțe în lupta pentru construirea vieții noi in scumpa noastră patrie. Priviți copii în jurul vostru roadele acestei minunate prietenii! Pe șantierele celei mai mari hidrocentrale din țara noastră — hidrocentrala V. I. Lenin dela Bicaz — lucrează mașini sovietice. Cu mașini sovietice din cele mai moderne este înzestrată noua fabrică textilă „Moldova" dela Botoșani, Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin". Cu ajutorul sovietic am construit și construim fabrici și uzine noi, transformăm țara noastră într'o țară cu industrie înaintată. Țara noastră are acum ramuri cu totul noi de industrie cum e industria constructoare de mașini. Ne putem mândri că azi fabricăm noi înșine mașini și utilaje pentru extragerea petrolului și cărbunelui, strunguri și mașini de transport, utilaj electric, mașini pentru industria ușoară și alimentară, tractoare și mașini agricole. Toate acestea, înainte vreme, eram nevoiți să le cumpărăm din străinătate. Cu ajutorul sovietic, cu mașini agricole, cu semințe selecționate trimise din Uniunea Sovietică, ducem în satele patriei noastre bătălia pentru sporirea recoltelor, pentru creșterea bogăției de animale. Deschidem drumuri noi științel, artei, literaturii noastre, folosind neîntrecuta experiență a științei, artei și literaturii sovietice. Poporul nostru construește azi o viață nouă, la oraș și la sat, învățând din exemplul constructorilor comunismului.

Inflorirea Republicii noastre Populare e legată de marea prietenie dintre poporul nostru și poporul sovietic.

Noi putem privi cu încredere în viitor pentrucă suntem alături de Uniunea Sovietică, pentrucă ne bucurăm de sprijinul ei frățesc. Noi suntem puternici pentrucă facem parte din marele front al păcii și democrației, în fruntea căruia pășește marea țară a constructorilor comunismului.

Din curiozitățile iernii

Viscolul care a bântuit zilele trecute țara noastră și multe alte țări, este un fenomen care rar se poate întâlni. Un astfel de fenomen se întâmplă la zeci și sute de ani.

Dar din ce cauză se produce un asemenea viscol? Din Fizică știți că aerul cald fiind mai ușor ca aerul rece, se ridică în sus, în atmosferă. Iarna, ori de câte ori valuri de aer mai rece vin să ia locul aerului cald, înălțat în atmosferă, se produce viscolul. Dar de ce acum câteva zile viscolul a fost atât de puternic? Acest lucru poate fi explicat astfel: pe emisfera noastră păturile de aer rece dinspre polul nord caută să vină către regiunile sudice, unde aerul este mai cald. Foarte rar păturile de aer rece reușesc să birue rezistența pe care le-o opun păturile de aer cald și năvălesc spre sud răcind brusc atmosfera acestor ținuturi. Acum câteva zile un val de aer foarte rece a înfrânt rezistența păturilor de aer cald și a pornit dinspre polul nord către sud. Trecând peste Peninsula Scandinavică, Germania și Franța el a ajuns până în Peninsula Balcanică și Italia aducând ninsoarea și gerul și pe coastele calde ale Mediteranei. El a ajuns chiar până în Portugalia și nordul Africii.

Năvala aerului rece a fost mai puternică în iarna aceasta decât în alte ierni, deoarece tocmai în momentul invaziei aerului rece, polar, deasupra Mediteranei se formase o zonă întinsă de aer cald. Aerul rece, a găsit tocmai locul pregătit de aerul prea cald și prea ușor, din părțile Mediteranei.

Pretutindeni viscolul a împiedicat buna desfășurare a muncii omului. A împiedicat circulația vehiculelor, a împiedicat munca în mine, a oprit circulația trenurilor, a vaselor maritime și a avioanelor.

Țări din Europa și nordul Africii unde de zeci de ani mercurul termometrului nu a scăzut sub zero, au fost bântuite de viscol și zăpadă. Cui i-ar fi venit să creadă că în provinciile Algarve și Algos din sudul Portugaliei, renumite pentru clima lor blândă, oamenii să fie nevoiți să meargă printre troienele de zăpadă înfruntând viscolul?! Cine și-ar fi închipuit că Italia, despre care cu toții știm că este țara cu climă dulce unde cresc portocale și lămâi să fie acoperită de cantități uriașe de zăpadă?! De peste 58 de ani locuitorii Triestului n'au mai avut de înfruntat un viscol atât de puternic încât să le smulgă acoperișurile caselor. In numeroase mine din sudul Germaniei din pricina gerului, pompele și țevile de canalizare au înghețat și s'au spart.

Cercetările Institutelor Meteorologice au stabilit că acum s'a realizat un echilibru între presiunea păturilor de aer rece și a celor de aer cald.

VANIA fiul regimentului

In vacanța de iarnă am văzut la căminul cultural filmul sovietic „Fiul regimentului". De atunci, tuturor ne-a rămas întipărit în minte chipul drag al lui Vania Solnțev.

Vania Solnțev era un copil sovietic care în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei rămăsese orfan de amândoi părinții. Rămas pe drumuri el a hoinărit multă vreme la voia întâmplării până ce a fost găsit de niște ostași sovietici. Aceștia l-au dus la regiment, l-au ospătat cum se cuvine, urmând ca după aceea, din ordinul căpitanului Enachiev, să-l transporte în spatele frontului, la un cămin de copii orfani. Pe drum, însă, Vania sare din camion și fuge în pădure, căci dorința lui cea mai fierbinte era aceea de a lupta cot la cot cu cei mari împotriva cotropitorilor fasciști. Insă sergentul Didenco îl prinde și-l aduce din nou în camion, unde-l leagă cu o frânghie de mână.

După mai multe peripeții, Vania reușește să ajungă din nou la regiment. Stând de vorbă cu căpitanul, îl convinge să-l primească în regiment. Și Vania începe să primească cele dintâi misiuni. Intr'una din zile el pleacă în recunoaștere la nemți împreună cu doi ostași sovietici. Dar tocmai când făcea o schemă a unei poziții nemțești, el este luat prizonier de o patrulă fascistă. Fiind cercetat de inamici el nu destăinuie nimic și e asvârlit într'un beci, de unde mai apoi este salvat de către tovarășii săi. Inapoindu-se la regiment, primește pe lângă uniforma de ostaș sovietic titlul de „servant la tun".

...La sfârșitul filmului Vania apare pentru ultima oară pe ecran, defilând în Piața Roșie din Moscova ca elev al școlii de ofițeri. Vania Solnțev se pregătea acum să devină ofițer pentru ca împreună cu ceilalți viteji ostași sovietici, să stea mai departe de veghe minunatei sale patrii.

Emil MACOVEI
unit. 21 Gugești raionul Huși
regiunea Iași

O scenă din filmul „Fiul regimentului"

Cum trebue să îngrijim animalele în timpul gerului

Când Ionică s'a trezit în zori, focul ardea sglobiu în sobă iar pe geamuri, gerul desenase o mulțime de flori albe.

— Strașnic ger s'a lăsat astăzi, spuse tata suflându-și în pumni. Vezi ce bine a fost că n'am amânat treaba de astăzi pe mâine. Dacă eri nu astupam împreună crăpăturile din pereții și acoperișul grajdului și dacă nu puneam sticlă la toate ochiurile de geam, caii și boii ar fi suferit de frig peste noapte, iar mieluții tăi ar fi răcit cu siguranță. Să știi că mai mult dăunează animalelor, și mai ales celor tinere, curenții de aer din adăpost, decât însuși frigul. In grajdul nostru e căldură potrivită, 10-12 grade, tocmai cât trebue.

Ionică se îmbrăcă la repezeală și se duse să-i ajute tatei la treburi. Adăpară vaca și caii, apoi boii și cele patru oi. Apa au strâns-o din ajun într'un butoi pe care l-au pus în grajd ca să nu fie prea rece. Adăpate cu apă rece animalele se pot îmbolnăvi.

După aceea, tatăl lui Ionică a tocat paie cu șișcornița iar pe băiat l-a trimis să scoată ceva sfeclă.

— Să ai grijă Ionică, să nu aduci și sfeclă înghețată, că face rău animalelor.

După ce-au tocat sfecla și au amestecat-o cu fân și cu tărâțe, au dat de mâncare vitelor, fiecăreia după trebuință. Apoi le-au schimbat așternutul. Când treaba s'a isprăvit Ionică plecă la Miluță a lui Vasile Axinte să-și facă

împreună lecțiile pentru a doua zi.

Când a ajuns la poarta lui, îl văzu ducând căldarea cu terci cald. Era pentru scroafa cu purcei.

— Hai cu mine Ionică! Să vezi ce mari au crescut purceii și câte ghidușii fac! De când dau scroafei mâncare caldă are mai mult lapte, iar purceii cresc văzând cu ochii.

Au așteptat până ce scroafa a mâncat tot. Nu se mai săturau să privească la cei 8 purceluși care alergau, se luptau și făceau numai pozne prin coteț.

După aceea s'au dus împreună la poiata găinilor, le-au curățat podeaua, le-au pus așternut curat și le-au dat uruială înmuiată cu apă caldă. De băut le-au dat tot apă caldă. Au strâns apoi de prin cuibare 6 ouă.

Intorși în casă s'au apucat de lecții.

...De afară se auziră clinchete de zurgălăi. Intrase cu sania în ogradă bădița Vasile. Copiii i-au sărit bucuroși în întâmpinare curioși să știe ce a adus în saci.

— Iaca am făcut niște uruială de orz și porumb pentru vite. Dacă le mai dăm boabe întregi, ele le mistuie numai în parte și facem multă risipă. Mai aveam eu niște uruială dar mucegăită și nu le-o mai dau că le face rău la stomac. Și pentrucă tot sunteți aici, deshămați voi, măi voinicilor, calul și duceți-l în grajd. Aveți grijă să-l frecați bine cu un șomoiog de paie până s'o usca. E tare înfierbântat și asudat. Puneți-i țolul ăsta pe spinare.

După ce l-au deshămat și l-au legat de iesle, copiii i-au pus dinainte fân proaspăt, au făcut câte două șomoioage de paie și l-au frecat pe tot corpul până n'au mai ieșit aburi. I-au pus apoi țolul pe spinare și l-au lăsat să mănânce. Copiii s'au întors apoi în casă.

*

V'am povestit despre faptele lui Ionel și Miluță nu atât ca să aflați de ele, cât mai ales ca voi să învățați cum să ajutați părinților la îngrijirea animalelor. Iarna aceasta se dovedește a fi o iarnă grea și pe timp de ger animalele au nevoie de o îngrijire atentă. Alături de părinții voștri, participați și voi, dragi prieteni, la această muncă.

Dr. Andrei NICOLAE
dela Stațiunea Experimentală Zootehnică
Popouți-Botoșani

Un cântecel despre politeţe

de S. MARŞAC

Politicoşi
Dacă sunteţi, —
Fără protest, copii,
Pe o bătrână,
In tramvai,
Pe bancă-o veţi pofti!

Şi de sunteţi
Politicoşi,
Vreo îndoială nu e:
Veţi ajuta
Pe-un invalid
In troleibus să suie!

Dacă sunteţi
Politicoşi,
Nu veţi şopti, măi frate,
In timpul orei, turuind
Ca nişte mori stricate

Politicoşi,
De vorbă când
Cu bunicuţa staţi
Cu luare-aminte
Ascultaţi
Şi vorba nu-i tăiaţi!

Dacă sunteţi
Politicoşi,
Voi înşi-vă, de grabă,
Veţi spune mamei,
Nerugaţi:
— Azi te-ajutăm la treabă!

Dacă sunteţi
Politicoşi,
Atuncea totul clar e:
Voi, pionieri, nu'ntârziaţi
La nici-o adunare!

Căci cei care-au venit la timp,
Să piardă-acuma, drept e,
Minute zeci,
Chiar ore'ntregi
Şezând ca să v'aştepte?

Politicoşi
Dacă sunteţi,
Atunci, să se'nţeleagă;
Cărţi,
De pe la biblioteci,
Nu luaţi pe-o viaţă'ntreagă!

Dacă sunteţi
Politicoşi,
Nu daţi în cei mai mici,
Fugind fricoşi
Când vă'ntâlniţi
Cu alţii mai voinici!

★

Ştiam odată un copil
C'o guvernantă foarte grasă.
Ea, grijulie, îi dădea
O educaţie aleasă.

Era politicos,
Ce-i drept
Acest băiat drăguţ,
Ii mulţumea,
Smulgându-i mingea
Vreunui băiat micuţ.

Nu!
De sunteţi
Politicoşi,
Să mulţumiţi e bine.
Dar mingea altuia nu luaţi,
Pân'ce frumos n'o să-l rugaţi.
Aşa cum se cuvine!

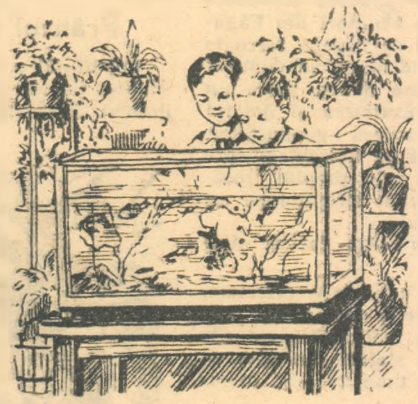
In româneşte de
Al. Ovidiu ZOTTA

Din activitatea colţului nostru viu

La colţul viu din şcoala noastră, se află un acvariu cu peştişori argintii şi roşii, mai multe plante acvatice şi ghivece cu diferite specii de flori.

Cercul tinerilor naturalişti mi-a dat mie sarcina să răspund de acest colţ viu.

La început am crezut că munca e foarte uşoară, iar plantelor mi se părea că le merge minunat. Cu timpul însă munca s'a dovedit a fi mult mai complicată decât credeam. După câteva zile, plantele au început să se ofilească, iar apa peştilor, cu toate că o schimbam la timp, părea tulbure. Faptul acesta m'a mirat, deoarece ştiam că datoria mi-o fac întocmai cum trebue. M'am dus după sfat la tovarăşa profesoară, iar dânsa mi-a recomandat să mă folosesc de cunoştinţele pe care le-am căpătat la Ştiinţele naturii în clasele a V-a şi a VI-a.

Mie nu-mi trecuse însă prin minte că acum trebue să pun în practică ceea ce am învăţat în clasele anterioare. Sigur, foarte uşor am aflat de ce le merge prost plantelor: trebuia mai întâi ca ele să se aclimatizeze.

In curând din rădăcini au apărut noi lăstari, tineri şi viguroşi, care luau locul plantelor mamă, uscate. Dar peştilor continua să le meargă prost.

Intr'o zi, tovarăşa profesoară ne vizită colţul viu. Bucuroasă i-am arătat lăstarii tineri. Când însă tovarăşa profesoară s'a întors spre peşti n'am mai zis nimic. După privirea sa stăruitoare am înţeles ca apa trebue schimbată. Repede, cu ajutorul unui furtun, am scos apa. Când în vas nu mai rămăsese decât o treime din apa din vas se ridicară în sus nişte fulgişori ca pleava de grâu. La început am privit mirată şi nu ştiam ce să cred. Văzându-mi mirarea, tovarăşa profesoară îmi dete câteva lămuriri. Ce se întâmplase de fapt? Eu, crezând că peştii vor creşte mai repede dacă vor avea mâncare mai multă, le-am dat mâncare din belşug. Insă socotelile mele erau greşite. Peştii mâncau foarte puţin. Mâncarea rămasă s'a depus pe fund formând un al doilea strat peste cel de nisip, şi îmbâcsind apa.

După ce am curăţat acvariul am pus apă curată, care nu s'a mai tulburat şi în care peştii păreau veseli şi mulţumiţi.

Cecilia BĂCESCU
Şcoala de 7 ani nr. 4 fete
Ploeşti

Mâini îndemânatice

In cercul „Mâinilor îndemânatice" dela Palatul pionierilor din Timişoara copiii au învăţat să lucreze multe lucruri frumoase şi folositoare: corăbii cu catarge cutezătoare, păpuşi în felurite costume naţionale, mici şorţuleţe şi rochiţe, semne de cărţi, aeromodele... Ele sunt multe şi deosebite. Insă toate la un loc îţi vorbesc despre iscusinţa şi hărnicia pionierilor.

Olimpiada tinerilor fizicieni

DE VORBĂ CU PARTICIPANŢII

Cu fiecare zi creşte numărul răspunsurilor care ne sosesc la redacţie pentru Olimpiada Tinerilor Fizicieni. Mulţi dintre voi s'au străduit să dea răspunsuri concrete şi complete. Citind răspunsurile voastre, am observat că la problema „Turbina cu aburi românească", unii n'aţi reuşit să daţi un răspuns complet. Când răspundeţi la această problemă, gândiţi-vă mai întâi cum arată o turbină cu aburi şi pe care principii din fizică se bazează funcţionarea ei.

Să luăm o problemă asemănătoare: de pildă maşinile cu aburi. Ele sunt alcătuite din unul sau mai mulţi cilindri. In interiorul cilindrilor se mişcă un piston. Cu ajutorul unui sistem format din o bielă şi o manivelă, mişcarea de du-te-vino a pistonului se transformă în mişcare circulară. Ei bine, turbina cu aburi nu mai are nevoie de sistemul bielă-manivelă. Aburii pun direct în mişcare rotorul ei. Turbina cu aburi face parte din grupa maşinilor rotative, la care mişcarea circulară se obţine direct dela axul maşinii şi nu prin intermediul vreunui alt sistem.

Când răspundeţi la această problemă ţineţi seama şi de puterea pe care o are turbina şi de turaţia ei. Vă sfătuim să cercetaţi colecţia revistei „Ştiinţă şi Tehnică pentru tineret", revista „Ştiinţă şi Cultură" şi broşuri de ştiinţă popularizată, apărute în Colecţia S.R.S.C., cum sunt: „Dela tramvai la metropolitan", „Electrificarea şi transporturile", „Dela roata morii la turbină" şi altele. Scrieţi-ne şi întrebaţi-ne şi pe noi unele lucruri care v'ar ajuta să răspundeţi cât mai bine şi mai complet la probleme.

In sala de gimnastică

Sala de gimnastică e scăldată de lumina vie a becurilor. Pionierele detaşamentelor 7 şi 8 ascultă cu atenţie sfaturile tovarăşei profesoare de Cultură fizică şi sport.

— Mingea trebue lovită cu curaj, mişcaţi-vă cu repeziciune şi pasaţi mingea dela una la alta.

Se flueră lung şi matchul de volei dintre cele două detaşamente începe. Mingea sboară peste plasă, dintr'o parte în alta a terenului. Fiecare echipă luptă cu îndârjire pentru întâietate. Fluerul se aude din nou, şi fetele aplaudă victoria detaşamentului 8. La sfârşitul matchului, cele mai mai bune jucătoare împreună cu tovarăşa profesoară analizează greşelile făcute de jucătoare şi ne arată cum trebue să ne ferim de ele.

...Afară e iarnă, dar în sala noastră de gimnastică activitatea sportivă nu încetează nici o zi.

Rodica ILIESCU
Liceul de fete nr. 1 Craiova

Repetăm pentru examene

Cu câteva săptămâni în urmă, tovarăşa profesoară de Limba română a amintit elevelor clasei a VI-a că e timpul să înceapă repetarea materiei pentru examen.

„E foarte important — spunea tovarăşa profesoară — să înveţi ordonat. Repetarea declinărilor substantivelor e bine s'o faci comparându-le între ele pe toate trei pentrucă astfel vezi mai uşor asemănările şi deosebirile între ele. Fiţi foarte atenţi cu scrierea corectă gramaticală şi ortografică. Observând o greşeală pe care ai făcut-o, scrii-o într'un caiet special şi repetă regula până o ştii bine. Apoi fă multe aplicaţii practice".

Acum elevele clasei a VI-a din comuna Ceraşu au repetat o bună parte din materie. Şerbănescu Elena a început cu gramatica. Ea a terminat de repetat toată partea din sintaxă.

Constantin CRISTEA
corespondentul
„Scânteii pionierului"
în regiunea Ploeşti

★

Şi la noi în clasă au început pregătirile pentru examene. Odată cu învăţarea lecţiilor noi, repetăm şi alte capitole din urmă. Iată cum repet eu, de pildă: la Geografie am avut de învăţat ca lecţie nouă „Grupa nordică a Carpaţilor Răsăriteni" şi în acelaşi timp am repetat capitolul: aşezarea pe glob, pe continent, suprafaţa, hotarele şi vecinii R.P.R. Săptămâna viitoare repet capitolul: apele şi lacurile R.P.R.

La Limba română, în săptămâna aceasta am repetat despre viaţa şi opera lui Grigore Alexandrescu şi propoziţiunea secundară subiectivă. Săptămâna viitoare voi repeta despre N. Bălcescu şi propoziţiunea secundară predicativă.

Aşa repet de obicei la fiecare materie. In fiecare zi mi-am rezervat pentru aceasta câte 2 ore.

Mariana IMAN
cl. a VII-a Şc. Mixtă
nr. 1 — Olteniţa

VÂNĂTORII

Echipaţi de vânătoare, cu tolba la şold, cu sacul la spinare şi arma aruncată pe umăr,o pornirăm spre pădurea Lempeşului: eram vreo 20 de vânători din Făgăraş. Câinii haiduceşti ne dădeau târcoale lătrând de parcă ne'ndemnau să dam zor spre pădure Se lăsase de cu seara un ger de ne îngheţa răsuflarea şi omătul ne venea până deasupra genunchilor. Trecusem de Soarş şi ne îndreptam spre Felmer, când tocmai prin dreptul trecătorii „Comoara" auzirăm strigând pe cel din fruntea convoiului:

— Opriţi-vă fraţilor! Am dat de nişte urme.

Ne apropiarăm şi noi să le cercetăm.

— Astea-s de mistreţ, ne zise el.

In faţa noastră se înălţau trunchiurile uriaşe ale bătrânilor stejari din pădurea Lempeşului. In scurt timp avea să înceapă vânătoarea.

*

Am pătruns în codru. Simţind vânatul în apropiere, câinii se depărtară mârâind. Noi, vânătorii, ne-am împărţit în două şi am pornit să înconjurăm pădurea până sus în deal. Ne împrăştiasem în formă de potcoavă şi auzeam răzbatând prin desişul pădurii strigatele hăitaşilor care asmuţeau câinii. Pădurea vuia de larma chiuiturilor lor şi de lătratul câinilor. In pădure se auziră primele împuşcături.

Deodată, în dreapta mea, răsună un foc de armă urmat de un horcăit prelung. Mă apropiai şi văzui că puşca vecinului meu din dreapta mai fumega încă. La vreo douăzeci de paşi depărtare, un mistreţ se zvârcolea în omăt. Arătându-mi puşca, vânătorul o bătu cu latul palmei şi-mi zise:

— Bun prieten. Dela prima ochire l-am doborît

Unul dintre hăitaşi s'apropie de mistreţ şi scoţându-şi un cuţit lung dela brâu, i-l înfipse în beregată.

Ne-aşezarăm iar la pândă. Intr'un târziu s'auzi din pădure un fluer prelung dat din ţeava de puşcă. Asta însemna încetarea vânatorii. Până când să ne adunăm, se lăsase seara. Din luminiş, au fost traşi afară doi mistreţi înţepeniţi, cu colţii lungi şi ascuţiţi atârnându-le din gură. Unul era cât un viţel de mare. Te apuca groaza să te uiţi la ei, cum stăteau lungiţi cu coama sbârlită.

Intr'o poiană am aprins focul. Am jupuit un mistreţ, l-am curaţat şi l-am pus în proţap. Unul dintre noi stătea lângă proţap şi-l tot potrivea deasupra jăratecului. Ce neînchipuit de bine te simţi alături de vânători, în preajma focului, înfulecând o bucată de mistreţ friptă'n proţap şi ascultând snoave şi povestiri vânătoreşti! Te crezi de-a-dreptul în lumea poveştilor

Prânzul lui Moş Martin

Cel dintâi a început să istorisească un cioban tinerel cu o căciulă mare de astrahan, îndesată până peste ochi.

— Şi cum vă spuneam, zise el, cum se apropia vremea prânzului ursul se şi înfiinţa la stână. Până ce coboram eu cu găleata la izvor, el înhăţa o oiţă şi o tulea în pădure. Işi găsise loc de prânzit la stâna mea, afurisitul! Dar tot mai mulţumit eram cu el, decât să fi avut parte de cumătrul lup Că lupul dacă intră în stână, apoi nu se mulţumeşte să-şi ia prada, sfâşie 20—30 de oi dintr'odată.

Moş Martin al meu îşi lua în fiecare zi oiţa şi-o ştergea. Se vede treaba că-i plăcea tare mult prânzul la mine acasă, că nu trecea zi să nu vină. Dar vorba ceea, nu mă puteam lăsa la mila lui, că-s mai multe zile decât cârnaţi şi'ntr'o bună zi m'aş fi trezit cu stâna goală. Mi-am pus în gând să-i viu de hac cu orice preţ şi în loc să mai cobor la izvor, il aşteptam acasă. Dar el, deştept, ce crezi. Mă pândea şi el pe după copaci şi nu s'apropia până nu mă vedea depărtându-mă.

Viclean el, viclean şi eu Mi-am luat într'o zi găleţile şi m'am dat după un copac. Şi cum stam pitit numai ce-l văd pe Moş Martin, tipa-tipa pe cărare. Il iau la ochi, înalţ puşca şi pac... îl nimeresc. Dar el nu se da doborît. Fugea ursul cât putea şi arunca înapoi în mine cu bulgări de pământ. Văzând el că mă ţin după dâra de sânge şi-a astupat rana cu pământ să-i pierd urma. Ca omul ştia să se ferească.

— De data asta mi-ai scăpat dihanie, am strigat eu în urma lui. Dar de te mai încumeţi să te mai abaţi pe la noi, ţi-ai găsit naşul cu mine.

Şi cum aflasem că urşilor le place carnea de măgar, am scos măgăruşul meu pe poteca dinspre geana pădurii. Cum s'apropie vremea prânzului iacă şi Moş Martin, bălăbănindu-se. Dete cu ochii de măgar şi se repezi la el. Eu atât aş'eptam. Hei, n'a mai luat Moş Martin prânzul în ziua aceea, dar nici de atunci încoace.

La vânătoare de cocoşi

— Odată, povesteşte Simon Vasile, am plecat sus în munţi să vânez cocoşi cu un prieten de-al meu şi cu fata lui. Eu n'am vrut să iau copiii cu mine, că nu-i uşor la vânătoare. Dar Viorica, fata mea, se ţinea de capul meu şi-mi tot spunea că pionierii nu se tem de greutăţi.

— Bine, i-am zis eu, haî, dar să nu te aud că te vaeţi.

Ne-am pregătit merindele de drum şi-am pornit. Până la poalele Albotei am mers bine, ne-a dus un camion. De-acolo începea urcuşul anevoios spre vârf. Piscurile ating cam 1800 de metri şi noi trebuia să ne apropiem de ele, căci ştiţi, cocoşii trăesc la înălţimi mari, cam de unde începe să se termine pădurea. După vreo două ceasuri de urcuş am dat de zăpadă. Inaintam greu: noi în faţă, Viorica în urma noastră. Pioniera mea gâfâia, dar nu se văicărea, ci păşea voiniceşte. Ca la un ceas după asta am ajuns sus, la stână. Dar ce mai stână! Nici acoperiş n'avea. Trebuia să înoptăm sub cerul liber. Viorica mea s'ar fi culcat, dar deocamdată n'avea cum. A trebuit să strângem întâi vreascuri şi să aprindem focul.

— E grea viaţa de vânător, i-am zis eu Viorical.

— Nu-i chiar aşa de grea. Mie-mi place, şi, aciuindu-se lângă foc, s'a apucat să

fiarbă ceaiul. A doua zi în zori, prietenul meu şi cu mine ne-am apucat să cercetăm împrejurimile. Viorica a rămas de strajă lângă foc.

Nici nu ne depărtasem bine şi-am şi zărit un cocoş, care se plimba ţanţoş pe zăpada îngheţată, clămpănind. Când s'a apucat să şuere ne-am apropiat de el. Asta-i clipa pe care o aşteaptă vânătorul. Prietenul meu pune puşca la ochi, ţinteşte şi trage.

Viorica aude pocnetul, lasă focul, lasă tot şi aleargă într'un suflet la noi.

Am pus vânatul la şold şi ne-am urcat pe vârf. Ce priveliştе minunată. Piscurile străluceau în bătaia soarelui, iar sub noi se căscau prăpăstiile, pierzându-se în umbră. Deodată, pe un vârf pleşuv, se arătă stăpânul stâncilor golaşe: capra neagră. Işi roti graţioasă capul spre noi, apoi scoase un fluerat prin care vestea vieţuitoarelor înălţimilor şi hăurilor că vânătorii sunt pe-aproape. Apoi se făcu nevăzută.

Noi am coborît pe Valea Arpaşului în sat la Arpaş. Cocoşul care stârnise admiraţia copiilor se află şi acum împăiat în sat la Arpaş.

S'a păcălit jupâneasa vulpe

— Zice-se că mai şireată decât jupâneasa vulpe nu-i alta pe pământ, începe povestea un vânător bătrân, trăgându-şi mustaţa mare, stufoasă.

Mă aflam într'o zi în pădurea Toarcla. Mă aşezasem la rădăcina unui copac să îmbuc ceva. N'apuc bine să desfac legătura cu de-ale gurii şi aud foşnet în spatele meu. Mă ridic binişor şi mă uit să văd ce-i. Când colo, ce să vezi? O vulpe de toată frumuseţea, cu o coadă frumoasă, mătăsoaşă, şorica (umbla să prindă şoareci). Hai, zic eu, să văd, o trag pe sfoară? Vântul îmi venea în faţă aşa că jupâneasa nu mă putea dibui după miros. Am început a chiţăi mai dihai decât un şoarece. O văzui că-şi ciuleşte urechile şi s'apropie tiptil, târîndu-se pe burtă. Când fu la rădăcina stejarului, hop! pe după el sa'nhaţe şoarecele. Tii, cum s'a pierdut cu firea când a dat cu ochii de mine! Vru să facă calea întoarsă, dar se împletici de coadă şi căzu. Eu îi pusei repede mâna în ceafă şi întinde-o spre sat, cu jupâneasa atârnată ca la expoziţie. N'a mai păţit aşa ruşine neam din neamul ei cel viclean!

Şi moşul ne privi pe sub sprâncene şi mai trase odată de colţul mustăţii stângi.

Călare pe un armăsar cu ţepi

— Vă spun eu una de-o să ziceţi că glumesc, zise un hăitaş între două vârste. V'aţi fi plimbat dumneavoastră pe cal, cu maşina, cu trenul, ba chiar cu avionul, dar o călătorie ca a mea tot n'aţi făcut oricât de umblaţi aţi fi. Iată cu ce mă fălesc eu: mă întâmplasem odată la vânătoare de mistreţi şi crăpam lemne pentru foc, tocmai când ortacii toţi plecaseră să înconjoare pădurea. Deodotă văd că luminişul se umple de mistreţi goniţi de strigătele hăitaşilor. Să tot fi fost vreo 40 de mistreţi, poate şi mai mulţi. Când întorc capul, văd că unul se îndreaptă taman spre mine. N'am mai apucat să-l croesc cu toporul că... m'am trezit în spinarea lui cu toporul ridicat deasupra capului. Cum s'a întâmplat, n'aşi putea să vă spun. Să-mi fi fost frică? Aş, de unde!

M'am apucat sdravăn cu amândouă mâinile de coama armăsarului meu iar el fugea ca trenul nu altceva şi şerpuia printre copaci de ziceam că acolo îmi aflu sfârşitul. Nici cum am sărit depe „armăsar" nu-mi amintesc, dar când m'am în-

tors, ziceau ortacii că-mi schimbasem culoarea: din rumen ca focul, mă făcusem cum e turta de ceară.

. . . .

Cu povestiri şi snoave vânătoreşti s'a scurs jumătate din noapte. Incepuse să se lase frigul. Toţi eram dornici să ne odihnim. Ne-am scos păturile şi ne-am făcut culcuşurile în preajma focului. Deasupra noastră străjuia cerul înstelat; jur împrejur, întinderea neclintită şi albă. Vânătorul cel bătrân cu barba ca o mătură rămase de veghe lângă foc şi asupra somnului nostru trudit.

— Apoi hodiniţi-vă tinerilor, l-am auzit mormăind în barbă. Pe mine nu mă păcăleşte somnul că io-s bătrân şi ştiu multe. Nici cumetrii lupi nu s'or încumeta să s'apropie de noi în noaptea asta. N'or avea rost de prădăciune cu un cârcotaş ca mine!

Ştefan HALMOŞ

Redacţia: Bucureşti, str. Academiei Nr. 17 Tel 6.09.26 — Administraţia: 5.79.60 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scânteii